

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμόρ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις * Κ. (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. Λάμπρου Ἐρνάλη, (συνέχ.). — Κ*: Ο. Ν. Χυμέιερ: Ἡ ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ, μετάφρ. ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Α. Γ. Κωνσταντινίδου, (συνέχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βρούβλια 6.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

**Οἱ Τρεμόρ
Ἐλάφων - Πέραμα**

[Συνέχεια]

ΙΗ'

Ὁ Φαρζεᾶς κατῆλθε τῆς ἀμάξης καὶ διὰ τοῦ ἄρκου τοῦ μαστιγίου του, ἔκρουσεν ἠχηρῶς τρεῖς ἢ τετράκις εἰς μεγάλην θύραν, εὐρισκομένην μεταξὺ δύο πρᾶσταδων προφυλακίου μετὰ λιθίνου θόλου, ἐνῶ ὁ ἵππος, ἐνοήσας ὅτι ἀφίκετο εἰς τὸν σταῦλον ἐχρεμέτιζεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

Βήματα ἠκούσθησαν ἐν τῇ αὐλῇ καὶ φωνὴ βραγχώδης εἶπεν:

— Καλὰ! Ὁ Ρουσσῶ δὲν φωνάζει.

Τώρα ἀνοίγω.

Ἡ θύρα ἠνεψήθη καὶ ἐφάνη χωρικός φέρων βλούζαν καὶ ξυλοπέδιλα, φορῶν δὲ πῆλον πεπαλαιωμένον καὶ πλήρη κονιορτοῦ.

— Εἰσαπτε τοῦ λόγου σας, κύρ Φαρζεᾶς, εἶπε.

— Μάλιστα, κύρ Γιάννη μου, ἐμεῖς.

— Ἐκάματε καλὸ ταξεῖδι;

— Βέβαια· ἂν καὶ ὁ δρόμος εἶναι λιγὰκι μακρὸς διὰ τὸ ἄλογο.

— Μπα! αὐτὸ ἔκαμε ἄλλους καὶ ἄλλους! Θὰ ἦτουν πολὺ τυχερὸ ἂν ἐξοῦσε διὰ νὰ κοιμᾶται ὅλο ἰστὸ σταῦλο.

— Ἀπὸ τὸ Κορβινὸ ἕως ἐδῶ εἶναι ὀκτὼ λεύγαις νὰ πάγη καὶ νὰ ἔλθῃ εἶναι δεκαεὶ καὶ παραπάνω.

— Θὰ ξεκουρασθῇ αὐριον, ἂν δὲν ἔχη ἐργασία.

— Θὰ σὰς ἀφήσωμε τώρα διὰ νὰ πάμε εἰς Ἐλάφων - Πέραμα, ἀφοῦ σὰς εὐχαριστήσωμε διὰ τὸ ἀμάξι ποῦ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δανείσετε.

— Δὲν θὰ φύγετε καθόλου! θὰ φάγωμε μαζὺ καὶ ἔπειτα φεύγετε.

Ἡ Σολάνζη εἶναι μονάχη καὶ μᾶς περιμένει, εἶπεν ἡ Καταλίνα.

Ἡ Σολάνζη, ἀγαπητὴ κυρὰ Φαρζεᾶς, σὰς περιμένει εἰς τὸ Πριερέ. Ὁ Ρωμαῖος ἠθέλησε νὰ σὰς ξαφνιασῇ. Ἐπῆγε τὸ βράδυ καὶ τὴν ἔφερε. Εἶναι μέσα μὲ τὸν γέρω πατέρα καὶ μὲ τὸν Πέτρο Σαδουέν, τὸν ἐξάδελφό μας, τὸν λατόμο τοῦ Οὐλάνς. Δὲν ἔμπορεῖτε νὰ φύγετε.

Ταῦτα λέγων ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, ὁ πρωτότοκος τῶν Τρεμόρ τοῦ Σεβάν, ἀπέβουξε τὸν ἵππον καὶ ἔσυρε τὴν ἀμάξαν εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον, ἐνῶ ὁ Φαρζεᾶς καὶ ἡ σύζυγός του ἐλάμβανον ἐξ αὐτῆς τὰ δέματα, ἅτινα ἐπρομηθεύθησαν εἰς Κορβινὸ, τὸ πεπολιτισμένον μέρος, τὸ πλησιέστερον τῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν ἐρήμῳ ἐκείνῃ.

— Οὔτε μιὰ τρίχα δὲν εἶναι βρεγμένη τοῦ Ρουσσῶ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ προσδένων τὸν ἵππον εἰς τὴν φάτνην. Πολὺ τὸν ἐπροσέξατε.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἵππον:

— Φύσα ἀλογάκι μου, θὰ φάγῃς ἀργότερα.

Ἐν τούτοις, προτοῦ ἀπέλθῃ, ἔλαβεν ἕκτινος γωνίας μικρὰν δέσμην τριφύλλου καὶ ἔρριπεν αὐτὴν εἰς τὴν φάτνην μετὰ τσακύτης εὐχερείας, μεθ' ὅσης μαθητῆς θὰ ἔρριπτε σφαῖραν.

— Ἄς μὴν ἀργοῦμε, ὑπέλαβεν, ἡ σοῦπα κρούνει.

Οἱ σύζυγοι Φαρζεᾶς ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν ἄνευ παρακλήσεων.

Συνεδέοντο μετὰ τῶν Τρεμόρ δι' ἀρχαίας οἰκογενειακῆς φιλίας. Ἐζῶν δ' ἐν πλήρει μετ' αὐτῶν ὁμοιοῖα καὶ ἀμοιβαία ἐκτιμῆσει. Εἰς παρελθούσαν ἐποχὴν κόρη τις ἐκ τῆς οἰκογενείας Φαρζεᾶς ἐνουμφεύθη μὲ ἕνα Τρεμόρ. Ἄλλ' εἶχον παρέλθει πολλὰ ἔκτοτε ἔτη καὶ μόλις ἐνεθυμοῦντο τὸ γε-

γονός. Οὐχ ἦττον ὑφίστατο οἶονεῖ ἀρρηκτος δεσμός μεταξὺ τοῦ Πριερέ καὶ τοῦ Ἐλάφων - Πέραματος.

Ἀκούσας τὸν κρότον τῆς ἀμάξης ὁ Ρωμαῖος ἔσπευσεν εἰς τὴν θύραν, ἀτημελῶς ἐνδεδυμένος, ἔλαβε τὰ δέματα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Καταλίνας καὶ τὴν ἠσπάσθη εἰς τὰς παρειάς.

— Μὰ τὴν πίστι μου, εἶπεν εὐθύμως, τί γλυκὸ φιλί. Τὸ πρόσωπό σου εἶναι εὐμορφο καὶ δροσερό. Δὲν μοιάζει μὲ τὰ πασαλειμμένα πρόσωπα τῶν κυριῶν τοῦ πύργου. Ἐπέρασα τώρα ἀπὸ ἐκεῖ. Εἶναι πλῆθος πολὺ ἀπὸ καλὸν κόσμο. Καὶ τί πολυτελεῖς ἐνδυμασίαι, Χριστέ μου! Θαμβόνεται κανεὶς νὰ τὰς βλέπῃ. Ἐλάτε μέσα λοιπόν!

— Καὶ ἡ Σολάνζη;

— Εἶναι μέσα. Προσέχει τὸ φαγί.

— Ἐχομε λοιπόν γάμους ἀπόψε; εἶπεν ὁ Φαρζεᾶς.

— Σχεδόν. Ἄν ἦτο μάλιστα ἀπὸ ἐμὲ μόνον, θὰ ἐκάμναμε καὶ τὸ προικοσύμφωνον.

Καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τῆς Καταλίνας:

— Εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου σας, τῇ εἶπεν. Μαζὺ θὰ τὴν ἐορτάσομε. Καλὰ ἔπασε! Ἐχω κᾶτι νὰ σὰς ζητήσω.

— Τί;

— Σκέπτομαι πῶς εἶναι καιρὸς ν' ἀποκατασταθῇ κανεὶς.

— Τί θέλεις; λέγε.

— Τὸ ἐννοεῖς, μοῦ φαίνεται.

Ἡ Καταλίνα ἐστέναξε.

— Βέβαια.

— Λοιπόν;

— Ἐγὼ θὰ σοῦ ἔλεγα καὶ ἀμέσως, μὲ ὅλη μου τὴν καρδίαν.

— Ἐλπίζω ὅτι καὶ ἡ Σολάνζη τὸ ἴδιο θὰ εἰπῇ.

— Τὴν ἀγαπᾷς λοιπόν;

— Ἄν τὴν ἀγαπᾷ! Ἐχω πολλὰς νύκτας ποῦ δὲν κοιμοῦμαι.

Ὁ Φαρζεᾶς καὶ ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ προσῆλθον.

— Περᾶστε, εἶπεν ὁ ἐραστής τῆς Σολάνζης.

Καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς τῆς Κορσικανῆς:

— Θα τὰ 'πούμε 'στό τραπέζι.

Τὸ μαγειρείον, εἰς ὃ εἰσῆλθον οἱ Φαρζεὰς ἐφωτίζετο ὑπὸ λαμπτήρος ἀνηρημένου ὑπὸ τινος δοκοῦ τῆς στέγης. Εἰς τὸ μέσον ἦν μακρὰ τράπεζα, κεκαλυμμένη διὰ λευκῆς ὀθόνης.

Ἐπὶ τῶν τοίχων ἐρυθραὶ χάλκιναι χύτραι κρεμάμεναι ἠκτινοβόλουν ἐκ τῆς ἀντανεκλάσεως τοῦ ἐν τῇ ἐστία πυρός, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐψήνοντο δύο νήσσαι.

Οἱ Τρεμόρ προητοιμάζοντο νὰ δεχθῶσι τοὺς φίλους τῶν.

Γηραιὰ ὑπηρέτις ἠτοίμαζε τὸν ὀβελόν, ἐνῶ λαγφὸς μαγειρευόμενος διέχεε τὴν εὐωδίαν αὐτοῦ περὶ τὴν ἐστίαν.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ τῶν Φαρζεὰς τρία πρόσωπα καθήμενα παρὰ τὴν ἐστίαν ἠγέρθησαν.

Ὁ εἰς ἦτο ὁ κύριος τοῦ οἴκου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τρεμόρ, ὅστις ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν φύλακα καὶ ἠσπάσθη εἰς τὰς παρειαὶς τὴν Κορσικανὴν, ἥτις ἐδέχθη τοῦτο εὐχαρίστως.

Ὁ γέρον ἦτο ὑψηλός, ἰσχνός καὶ ἐξυρισμένος. Ἡ ὑπόλευκος αὐτοῦ κόμη κατῆρχετο ἐλικοειδῶς κατὰ μῆκος τῶν κροτάφων του, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βρετανῶν τῆς Κορνούαλης, πρὸς οὓς ἡ κάτοικοι τοῦ Μορβάν κατὰ πολὺ ὁμοιάζουσι.

Ὁ ἐξάδελφος τοῦ οικοδεσπότη, ὅστις ἴστατο παρ' αὐτῶ, ἦν εὐγενὴς ἀγρότης, μετέχων τοῦ χωρικοῦ καὶ τοῦ κυρίου, ἰδιοκτῆτης γαιῶν, ἐπιλαμβανόμενος καὶ τῆς ἐργασίας.

Τὸ ἐξυρισμένον αὐτοῦ πρόσωπον ἦν γλυκὺ καὶ ἤρεμον, ἀλλ' ἄνευ ἐκφράσεως. Μόνοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ζῶντες ἐν τῇ ἐσβεσμένῃ ἐκείνῃ φυσιογνωμίᾳ. Ἦτο περίπου πεντηκοντούτης.

Οὗτος ἦν ὁ ἐξάδελφος Σαδουέν, ἰδιοκτῆτης λαμπρῶν λατομείων, ἀπεχόντων δύο λεύγας τοῦ Σεβάν, ἐξ ὧν ἐξήγετο λίθος ὠραῖος ὡς μάρμαρον, ὃν καλοῦσι γρανίτην τοῦ Οὐλάν.

Ὁ Πέτρος Σαδουέν γερωντοπαλλήκαρον ὡς ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, ὠμίλει ὀλίγον καὶ ἀποφθεγματικῶς, προσφέρων μόνον ὀλίγα μονοσύλλαβα.

Οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ μερῶν, οἵτινες ἄλλως τε ἐξετίμων αὐτόν, τὸν ἀπεκάλουν Σαδουέν τὸν ἄλαλον.

Τὸ τρίτον πρόσωπον ἦτο ἡ Σολάνζη Φαρζεὰς· ἀλλ' αὕτη δὲν ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεως, ἦν κατεῖχεν ἐν τῷ σκότει.

Ἐφαίνετο οἶονεῖ αἰσχυρομένη καὶ στενοχωρουμένη διὰ τὴν χάριν αὐτῆς διδομένην ταύτην ἐορτήν, ἥς προέβλεπε τὴν λύσιν.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἔφερε τὰ δέματα, ἅτινα βεβαίως περιεῖχον ὑφάσματα. Ἐπὶ τῇ θέῃ αὐτοῦ βαθεῖα ρυτίς ἐχαράχθη μεταξὺ τῶν θυμασίως τοξοειδῶν αὐτῆς ὀφρῶν.

Ἐδῆξε τὰ ἐρυθρὰ ὡς κοράλλιον χεῖλη της διὰ τῶν ὠραίων λευκῶν της ὀδόντων καὶ ἐμεῖδῖασε θλιβερώς.

— Ἐδῶ εἶναι, μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, καινούργιο φόρεμα διὰ τὸν μαρ-

γαρίτη τοῦ Σεβάν, διὰ νὰ γείνη πλέον εὐμορφος, 'σὰν νὰ εἶχε ἀνάγκη!

— Εἰς τὸ τραπέζι, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ γέρον Τρεμόρ. Ἐχομεν καιρὸν νὰ ὁμιλήσωμε ἀργότερα.

Δύο βουκόλοι καὶ εὐτραφῆς, ροδόχρους καὶ χαμηλοῦ ἀναστήματος θεραπαινίς, με γυμνοὺς τοὺς βραχίονας, ἐπανῆλθον ἐκ τῶν σταύλων καὶ ἔλαβον θέσιν εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης.

Παρὰ τοῖς Τρεμόρ οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας ἐθεωροῦντο μέλη τῆς οἰκογενείας.

Ὅτε τὸ φαγητὸν ἐκομίσθη ἐπὶ τῆς τραπέζης:

— Νὰ ἕνας λαγός, εἶπεν ὁ Φαρζεὰς, ὁ ὁποῖος μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ἀπὸ τὰ δάση μας.

— Εἰμπορεῖ νὰ ἦναι, ὑπέλαθεν ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι πῶς δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ. Τὸν 'σκότωσα καὶ νὰ τος εἰς τὴν κατσαρόλα. Ἐχει καὶ ἄλλους ὁ μαρκήσιος.

— Εἶναι σκληρὸς αὐτὸς ὁ μαρκήσιος εἰς τοὺς πτωχοὺς, παρετήρησεν εἰς τῶν βουκόλων μὲ πλῆρες τὸ στόμα.

— Τί νὰ κάμνη εἰς τὴν φωλιά του αὐτὸς ὁ γέρω λύκος; ἠρώτησεν ἡ θεραπαινίς.

— Μετρᾷ τὰ τάλληρά του, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, ρίπτων διάπυρον βλέμμα ἐπὶ τῆς δεξιόθεν αὐτοῦ καθημένης Σολάνζης.

— Φαίνεται πῶς ἔχει γεμάτα τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

— Μπᾶ! δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκη ἀπὸ τόσα χρήματα διὰ νὰ ζήσῃ, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος πατῶν τὸν πόδα τῆς Σολάνζης, ἥτις ἀπέσυρεν αὐτὸν ἠρέμα.

— Εὐτυχῶς, εἶπεν ἡ θεραπαινίς φιλοσοφοῦσα. Θὰ 'ψοφοῦσαν πολλοὶ ἀπὸ φτώχεια. Αὐτὸς μένει μόνος ὄλον τὸν καιρὸν 'στό σπίτι καὶ σκάζει. Θὰ γεράσῃ 'σὰν τὴν κουκουβάγια εἰς μία τρύπα δένδρου.

— Γνωρίζω κάποιον ποῦ στενοχωρεῖται περισσότερο ἀπὸ αὐτόν, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος.

— Ποῖον;

— Τὸν δυστυχῆ Σίμωνα. Εἶναι περισσότερο ἀπὸ δύο μῆνες ποῦ εἶναι 'στὴν φυλακὴν.

— Αὐτὸς παταίει, εἶπεν ὁ γέρον Τρεμόρ. Εἶχε καλὸ ἐπάγγελμα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀφήσῃ. Ἐχάθηκε μὲ τὴν λαθροθηρίαν.

— Ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτά, κύρ Τρεμόρ, παρετήρησεν ὁ ἕτερος τῶν βουκόλων. Φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος εἶναι ἄρρωστος 'στὴ φυλακὴν.

— Τὸν λυποῦμαι, χωρὶς νὰ λέγω πῶς ἔχει δίκαιον. Ρωμαῖε, νὰ προσέχῃς νὰ μὴ λείψῃ τίποτε τῆς γυναικὸς του.

— Νὰ ἦσαι ἡσυχος, πατέρα· ἔχω ἐγὼ τὴν φροντίδα.

— Ἦμουν εἰς τὸ χωράφι, ὑπέλαθεν ἡ θεραπαινίς, καὶ ἔκοβα χόρτο· εἶδα καὶ ἐπερνοῦσαν καθάλα καλοὶ κύριοι ἀπὸ τὸν πύργον. Ἐμπρὸς εἶδα τὸν κύριον Ὀλιβιέρον.

Ἡ Σολάνζη ἠνόρθωσε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶναι πολὺς κόσμος διὰ τὸν γάμον.

— Ἡ δεσποινὶς Ἐλένη εἶναι πολὺ καλὴ, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶναι τυχερὴ μὲ τὸ πουλὶ ποῦ ἔπιασε. Εἶναι ἕνας σακπίνις ποῦ δὲν ἔχει τέρι, καθὼς λέγουν οἱ ὑπηρέται.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ Φαρζεὰς, εἶναι ὠραῖος γάμος! οἱ Τανναὶ καὶ οἱ Ροσεβιέλ εἶναι οἱ πλουσιώτεροι τοῦ Μορβάν. Τὰ κτήματά των εἶναι ἀπέραντα καὶ τὰ δάση των περίφημα!

— Ἐχουν καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη πύργους!

— Χριστέ μου! εἶπεν ἡ θεραπαινίς, εἶναι κανεὶς εὐτυχιμένος νὰ ἔχῃ τόσα καλὰ μονάχος του!

Αἱ δύο νήσσαι παρετέθησαν ἐψημέναι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐν πινακίῳ ἐκ κασιτέρου.

Ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ ἤρξατο διαμελιζῶν αὐτάς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ συνδαιτυμόνες ἔπινον οἶνον Νιέβρης.

Αἱ σιαγόνες ἀνελάμβανον δυνάμεις ἐπὶ τῇ θέῃ τῶν ἐν τῷ κασιτερίῳ πινακίῳ νησῶν.

Ὁ Ρωμαῖος ἠγέροθη.

Κατέστη αἰφνης ἐρυθρός, ἐφαίνετο δὲ κάπως ἀμυχανῶν.

— Ἐπειδὴ ὁ λόγος εἶναι περὶ γάμου, εἶπε, καὶ ἀφοῦ οἱ γείτονες τοῦ πύργου μᾶς δίδουν τὸ παράδειγμα, εἰμποροῦμε νὰ τοὺς μιμηθῶμε. Ἀφοῦ ἐζήτησα τὴν γνώμη τοῦ πατρός μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, λαμβάνω τὸ θάρρος, κύρ Φαρζεὰς, νὰ ζητήσω τὴν θυγατέρα σου.

— Τὴν Σολάνζην; ἠρώτησεν ὁ φύλαξ.

— Δὲν ἔχετε ἄλλην.

— Βέβαια. Μᾶς κάμνεις μεγάλη τιμὴ, Ρωμαῖε, καὶ ὅσον διὰ 'μὲ δὲν λέγω ὄχι... ἐξ ἐναντίας... Αὐτὸ μᾶς κολακεύει...

Καὶ ἀληθῶς ὁ φύλαξ ἐκολακεύετο καὶ τοσοῦτον ἦν εὐτυχῆς, ὥστε ἐψέλλιζε, μὴ γνωρίζων τὴν εἴτην.

Ἀμυχανῶν ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν του λέγων αὐτῇ:

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Καταλίνα, πῶς εἶναι μεγάλη τιμὴ καὶ δὲν εἰμποροῦμε νὰ 'πούμε ὄχι; Εἶναι μάλιστα πολὺ διὰ 'μᾶς τοὺς πτωχοὺς.

— Δὲν συλλογίζομαι τὰ χρήματα, ὑπέλαθεν ὁ Ρωμαῖος θριαμβευτικῶς. Μὲ τὴν ἐργασία θὰ ἔχωμε ἀρκετὰ εἰς τὸ Πριερέ διὰ 'μᾶς καὶ τὰ παιδιά μας, ἂν μᾶς δώσῃ ὁ Θεός. Θέλω νὰ πάρω καλὴ γυναίκα νὰ μοῦ ἀρέσῃ καὶ νὰ φέρεται καλὰ μὲ τὸν πατέρα μου καὶ μὲ τὸν Γιάννη. Τὴν γνωρίζω τὴν Σολάνζην καὶ τὴν θέλω, ἂν μὲ θέλῃ καὶ αὐτή.

Ἦτο βέβαιος περὶ τῆς συγκαταθέσεώς της.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ δὲν ἦτο ἐπίσης βεβαία, παρετήρει δὲ τὴν θυγατέρα της ἀγωνισῶσα.

— Τὴν Σολάνζην νὰ ἐρωτήσῃς, εἶπεν. Ἄν καὶ αὕτη εἶναι μὲ τὴν γνώμη μας, τότε δὲν ὑπάρχει δυσκολία.

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν νεκρὰν κόρην.

Οἱ βουκόλοι ἠτένιζον αὐτήν, οὐδὲ λέξιν προφέροντες.

Ἡ θεραπαινίς, ἣτις ἐκόμιζε πινάκιον πλήρες φυλλίδος, ἔστη πρὸ αὐτῆς μὲ ὑψωμένους τοὺς βραχίονας.

Ἡ ταλαίπωρος Σολάνζη, τρέμουσα ἔκουπτε τὴν κεφαλὴν. Παρετήρει τὸ πρὸ αὐτῆς πινάκιον διὰ βλέμματος βλοσυροῦ καὶ ἐπτοημένου.

Ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἔρρεον δάκρυα, ὥσπερ σταγόνες βροχῆς ἐν ἀρχῇ θυέλλης.

Ἡ στιγμή ἦν ἐφοβεῖτο ἦλθεν.

Ἐπειδὴ ἐξηκολούθει σιωπῶσα, ὁ Ρωμαῖος ὑπέλαθεν :

— Ἐμπρός, μὴ φοβῆσαι. Εἴμεθα φίλοι σας. Σὲ εἶδαμε μικροῦλα καὶ πολλαῖς φοραῖς ἐπήδησες ἵστα γόνάτά μας. Θὰ ἦσαι πάντοτε τὸ παιδί τοῦ Πριερέ, καὶ ὅταν γείνης ἡ κυρία. Νομίζω πῶς δὲν μὲ ἀποστρέφεται. Δὲν ἦμαι πλέον παιδί, ἀλλὰ θὰ σὲ κάμω εὐτυχῆ.

Ἐκείνη οὐδὲ κἄν ἐστράφη.

Ὁ Ρωμαῖος ἐκπληκτος, τῇ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν, ὅτι ἔκλαιε πικρῶς.

Ὁ ἐξάδελφος Σαδουὲν προέβλεπε δυστύχημα.

— Ἐνόμιζα πῶς μὲ ἀγαπᾶς, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος. Μοῦ τὸ εἶπες τὴν ἀνοιξι. Μήμως μὲ ἀπατοῦσες ;

Ἐκείνη ἐψιθύρισε δι' ἐσβεσμένης φωνῆς :

— Ὅχι, Ρωμαῖε.

— Λοιπὸν ;

Ἡ Σολάνζη κατέβαλλε προσπάθειαν καὶ προσέθηκε :

— Δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ.

Ἐπῶδνος ἀγωνία συνέθλιψε τὰ στήθη τῆς Κορσικανῆς.

Ἡ ταραχὴ τῆς Σολάνζης, τὰ δάκρυα, ἡ ἐρυθρότης αὐτῆς, ἦν δι' αὐτὴν ἀποκάλυψις.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ Φαρζεᾶς, λυπεῖς φοβερὰ καὶ τὴν μητέρα σου καὶ ἐμέ.

— Ἀφῆτέ την, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος πληγεῖς τὴν καρδίαν. Δὲν πρέπει νὰ τὴν βιάσουμε. Ἡλιζα ἕνα καλὸ λόγο. Δὲν μὲ ἀγαπᾶ. Καλά.

— Σολάνζη, εἶπεν ἰκετευτικῶς ὁ φύλαξ.

Ἐκείνη, ὠχρὰ ὡς ἡ ὀθόνη, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἴμπορῶ, ὑπέλαθεν.

Τὸ δεῖπνον ἔληξεν ἀπαισιῶς.

Μετ' ὀλίγον οἱ Φαρζεᾶς ἀπῆλθον. Ἡ Σολάνζη ἐβάδιζεν ὀπισθεν αὐτῶν.

Καὶ ἡ Κορσικανὴ ἤκουεν ἐν τῷ σκότει τοὺς λυγμοὺς τῆς θυγατρὸς τῆς.

IB'

Τὴν ἐπιούσαν ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ἀκτινοβόλος.

Ἀλλὰ δὲν ἐπανάφερε τὴν ἐκλείψασαν χαρὰν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Ἐλάφων-Περάματος.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐπένθουν ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸς αὐτῆς κατῆφεια καὶ σιγῇ ἐπεκράτει ἐν αὐτῇ.

Λίαν πρῶι ὁ Λουκᾶς Φαρζεᾶς ἐξῆλθε φέρων τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου.

Ἐφοβεῖτο νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ ὀμιλήσῃ αὐτῇ μετὰ τῆς ὀργῆς, ἣτις ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς κατεῖχεν αὐτόν.

Αἱ ἐλπίδες τοῦ ἐψεύσθησαν ἦτο τεθλιμμένοι καὶ ἐκμανῆς.

Μετ' ὀλίγον ἔστη ἐπὶ τινος γηλόφου, ἐκάθησεν ἐπὶ κορμῷ δένδρου καὶ ἠτένισε διὰ πρῶτην φορὰν τὴν καλύβην τοῦ διὰ βλέμματος βλοσυροῦ.

Ἡ ἄρνησις τῆς Σολάνζης ἐτάρασσε τὸν ὀμαλὸν καὶ εἰρηνικὸν αὐτοῦ βίον.

Τοιαύτη προσβολὴ εἰς τοὺς Τρεμόρ, τοὺς ἀρχαιοτέρους καὶ εἰλικρινεῖς αὐτοῦ φίλους, τοὺς εἰτόιμους πάντοτε νὰ ὑπηρετήσωσιν αὐτόν, εἰς τὸν οἶκον τῶν ὁποίων ἦν εἰς πᾶσαν ὥραν εὐπρόσδεκτος, καθάπερ ἐν τῇ οἰκίᾳ του !

Ἦτο δυνατόν ; Ἐνεκα τινος ἰδιοτροπίας ἢ τινος εἰμαρμένης !

Ἡ Καταλίνα, ἐν ἀπογοητεύσει καὶ αὐτῇ διατελοῦσα, ἀπῆλθεν ὀδηγοῦσα τὰς δύο αὐτῆς ἀγελάδας, ἵνα βοσκῆσωσιν εἰς μακρυσμένον λειμῶνα.

Ὁ γάμος οὗτος ἐξησφάλιζε τὴν εὐτυχίαν τῶν Φαρζεᾶς διὰ τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς τῶν.

Καὶ ἡ Σολάνζη κατέστρεφε τὰ πρὸ τοσοῦτου χρόνου σχέδιά των !

Ὁ Λουκᾶς Φαρζεᾶς ἀφῆκε τὸ δένδρον καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος μὲ βῆμα βραδύ, κάτω νεύων, κατατεθλιμμένος καὶ σύνοφρος.

Μόλις ἀπῆλθε καὶ ἀνθρωπὸς τις προῦχώρησε ταχεῖ βήματι κατὰ μῆκος τῆς λίμνης καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, τὴν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ φύλακος. Ἐκρυσσε τότε εἰς τὸ παράθυρον καί, ὡς ὁ Ὀλιβιέρρος πρὸ τριῶν μηνῶν, ἐκάλεσε :

— Σολάνζη !

Τὸ παράθυρον ἠνεώχθη καὶ τὸ ἡλλοιωμένον πρόσωπον τῆς νεαρᾶς κόρης ἐφάνη μεταξὺ τῶν ρόδων καὶ τῶν κληματίδων, τῶν περιβαλλουσῶν τὴν πρόσοψιν τῆς καλύβης.

— Εἶσαι σύ, Ρωμαῖε ; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη.

— Ναί, ἐγώ.

— Τί θέλεις ;

— Νὰ σοῦ μιλήσω.

— Πρὸς τί ; εἶπε κλίνουσα τὴν κεφαλὴν.

— Πρέπει.

— Ἐλα μέσα λοιπὸν.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἦν σχεδὸν ἀπειλητικὸς.

Τὰ χεῖλη ἔχων συνεσφιγμένα καὶ σύνοφρος ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἔντρομον Σολάνζη, ἣτις ἐκάθησε πάλιν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν παρὰ τὸ παράθυρον, κρατοῦσα τὸ κέντημά της.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθω, εἶπε, ἔπειτα ἀπὸ τὴν προσβολὴν ποῦ μοῦ ἔκαμες χθές ἀλλ' ὅποιος ἀγαπᾶ εἶναι ἀνδρὸς καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω τί ἀφορμὰς ἔχεις. Ἐπειτα τελειώνουν τὰ πάντα μεταξύ μας. Διατί ἀλλάζεις ἰδέαν ; Δὲν μοῦ ὑπεσχέθης νὰ μὲ νυμφευθῆς ;

Οἱ δάκτυλοι τῆς θυγατρὸς τοῦ φύλακος ἐκινούντο σπασμωδικῶς. Αἱ μακραι

καρφίδες, ἃς ἐκράτει, ὁμοιάζον πρὸς τὰ διαστχυρούμενα ξίφη τῶν μονομάχων, ἀλλ' οὐδὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Ρωμαῖος ἐξηκολούθησεν :

— Ἦμουν βέβαιος διὰ σέ, καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ προσενήσω ἑξαφνὴ χαρὰ εἰς τοὺς γονεῖς σου καὶ εἰς ὄλους. Ἀλλὰ σὺ μοῦ ἔδωσες ῥάπισμα εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἡ Σολάνζη ἔκυψε τὴν κεφαλὴν τοσοῦτον χαμηλὰ, ὥστε τὸ πρόσωπόν της ἔψαυε σχεδὸν τὸ στήθος της.

— Ὀμίλησε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος ὀργίλως : εἶπέ ὅ,τι θέλεις, ἀλλ' ἀπάντησε.

Καὶ πρανόμενος αἴφνης, διότι ἔβλεπε τὴν Σολάνζην ὠχριῶσαν, ὡς εἰ ἦτο ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ, προσέθηκεν :

— Ἄν σοῦ ἔκαμα τίποτε, παραπονέσου ! Ἄν σὲ ἐλύπησα, χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρω, θὰ σοῦ ζητήσω συγχώρησι.

— Ὅχι, Ρωμαῖε, ἐψιθύρισε ἡ Σολάνζη, μόλις συγκρατοῦσα τὰ δάκρυά της, δὲν μὲ ἐλύπησες. Ἦσο πάντοτε καλὸς δι' ἐμέ, πολὺ καλὸς : ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, μὴ ἐπιμένεις. Δὲν θέλω νὰ σὲ νυμφευθῶ, ὅχι διότι δὲν σὲ ἀγαπῶ, ἀλλὰ διότι δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμω.

— Αὐτὸ δὲν εἴμπορῶ νὰ τὸ καταλάβω !

— Θέλω νὰ μείνω μόνη μὲ τοὺς γονεῖς μου, ὑπέλαθεν ἐκείνη ζωηρῶς, φοβουμένη ὅτι πολλὰ ἤδη εἶπεν.

Ἄλλ' ὁ Ρωμαῖος ἐσκέπτετο.

— Λοιπὸν δὲν θὰ μὲ νυμφευθῆς ;

— Ποτέ.

— Δὲν ἀγαπᾶς κἀνένα ;

Ἐκείνη τὸν ἠτένισε μὲ ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, δάκνουσα τὰ χεῖλη, ἵνα μὴ ἐκραγῆ εἰς λυγμούς, ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἀπήντησε :

— Κἀνένα.

— Αὐτὸ εἶναι τρέλλα.

— Ὅχι, δὲν εἶναι τρέλλα, ἀλλὰ τιμιότης.

Τοῦτο ἦν ὁμολογία.

Ὁ Ρωμαῖος ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα. Ἰστατο ὄρθιος πρὸ τοῦ καταπετάσματος τῆς ἐστίας. Ἐλύγισεν ἐξ ὀργῆς τὴν ἐκ πρίνου ράβδον του, τὴν ὁποίαν ἔθραυσε καὶ ἔρριψε τὰ τεμάχια εἰς τὸ πῦρ.

Ἐπλησίασεν εἶτα τὴν Σολάνζη, ἔλαβεν ἐν κάθισμα καὶ ἐκάθησεν.

— Ὅ,τι συμβαίνει δὲν εἶναι φυσικόν, εἶπε. Κἄτι μοῦ κρύπτεις ἢ Ἀμώνη μὲ ἀπήντησε τὸ καλοκαίρι πολλὰς φοραῖς καὶ μοῦ εἶπε μὲ ὕφος μυστηριῶδες : « Ἀγαπᾶς τὴν εὐμορφη κόρη τοῦ Ἐλάφων-Περάματος ! Ἐλπίζεις νὰ τὴν νυμφευθῆς ! Πρόσεξε μήπως κἀνεις ἐξυπνότερος ἀπὸ σὲ σοῦ τὴν πάρη. Τὴν τριγυρίζουν ! » Δὲν ἔδωσα σημασίαν εἰς τὰ λόγια της, διότι ἔρχονται ἡμέραι ποῦ δὲν εἶναι ἵστα σωστά της, ἡ πτωχὴ. Σήμερον ὅμως βλέπω πῶς εἶχε δίκαιον. Τοὺς λόγους της τοὺς ἐνθυμήθην ἀπὸ χθές. Ἐκείνη ποῦ γυρίζει μὲρα νύκτα, γνωρίζει πράγματα ποῦ δὲν γνωρίζουμε μετῆς. Ἄν δὲν μὲ θέλεις ἀπὸ ἰδιοτροπίαν, Σολάνζη, ἂν δὲν σοῦ ἀρέσω, θὰ σεβασθῶ τὸ θέλημά σου. Θὰ ἔχω ὑπομονὴ νὰ μὲ ἀγαπήσῃς. Ἀλλ' ἂν εἰξευρα

πῶς ἀγαπᾷς ἄλλον, ἀλλοίμονον εἰς αὐτόν! Θὰ τὸν ἰσώσῃς ἂν σκουλίκι, θὰ τὸν ἐσύτρωβᾷ ἂν ἄχυρο.

— Ρωμαῖε!

— Διατί με ἀπατοῦσες; Ἐνθυμήσου, ὅτι, ὅταν ἐπεριπατούσαμε εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰ χωράφια μου ἔδειχνες κἄτι περισσότερον ἀπὸ φιλία. Ἐκάμναμε σχέδια διὰ τὸ μέλλον. Καὶ ἐλέγαμε, τί θὰ κάμωμε τὰ μικρὰ μας ἂν μᾶς ἔδινε ὁ Θεός. Ἄν ἦσαν ἀρσενικά, τὸ ἓνα θὰ ἐγίνετο γεωργός, τὸ ἄλλο ἀξιοματικός. Ἄν ἦσαν κορίτσια θὰ ἐσηματίζαμε καλὴ προίκα διὰ νὰ τὰ ἀποκαταστήσωμε ὅπως πρέπει. Ἐλησμόνησες λοιπὸν τὰ ὄνειρά μας; Ἐξηγήσου, σοῦ τὸ ζητῶ διὰ χάριν. Μοῦ φαίνεται πῶς ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ πῆς θὰ ἦμαι πλέον εὐχαριστημένος.

— Σὲ παρακαλῶ, Ρωμαῖε . . .

— Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὀμιλήσω.

— Σολάνζη! ἀνέκραξεν ὀργιζόμενος.

— Δὲν θὰ με κτυπήσης;

— Ὅχι! αὐτὸ θὰ ἦναι ἀνανδρία. Εἶσαι κορίτσι καὶ εἶμαι ἀνδρας. Φοβοῦμαι τὸν θυμὸ μου. Φεύγω τούτου εἶναι φρονιμότερο. Δὲν εἰμπορεῖς ὅμως νὰ καταλάβῃς τί ὑποφέρω. Χθὲς ἦμουν εὐτυχῆς καὶ ἡ ζωὴ μου ἐφαίνετο ωραία, διότι ἐνόμιζα πῶς με ἀγαπᾷς. Τώρα μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ σκοτώσω καὶ νὰ σκοτωθῶ ἔπειτα καὶ ἐγώ, διότι μοῦ φαίνεται πῶς δὲν με θέλεις ἐπειδὴ . . .

— Λέγε λοιπὸν;

— Ἀγαπᾷς ἄλλον.

Ἡ Σολάνζη ἀπελπισ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Νᾶ, δὲν τὸ ἀρνείσαι, ἀνέκραξεν ὁ Ρωμαῖος συσφίγγων τὸν βραχίονά της τοτουτὸν ἰσχυρῶς, ὥστε ἐκεῖνη ἀφῆκε κραυγὴν.

— Πονῶ, Ρωμαῖε!

— Εἰπέ μου τὸ ὄνομά του.

— Ἀδύνατον.

— Δὲν θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ ἂν δὲν τὸ μάθω.

— Δὲν θὰ ὀμιλήσω.

— Εἶναι λοιπὸν ἀνθρωπος ἀνάξιος διὰ σέ, ἀφοῦ δὲν τολμᾷς νὰ πῆς τὸ ὄνομά του ἔκαμε λοιπὸν ἀτιμία! Ἦσουν καλὴ ἄλλοτε, τιμία! Εἶχαμε ἐμπιστοσύνη εἰς σέ, καὶ σὺ εἶχες ἐμπιστοσύνη εἰς ἡμᾶς. Ποτὲ δὲν σ' ἄκουσα νὰ πῆς ψεύματα. Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ ἀθλιος αὐτός . . .

Τῆ συνέθλιβε τὸν βραχίονα ἐν τῇ χειρὶ του, ἐκεῖνη δὲν ἀνθίστατο.

Ὁ Ρωμαῖος τὴν εἶδεν ἔτι μᾶλλον ὠχρῶσαν, κύπτουσαν καὶ λιποθυμοῦσαν.

Τὴν ἐκράτησεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, ἵνα μὴ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τὴν περιεποιήθη, τὴν ἐθώπευσε, τὴν ἐκάλεε διὰ τῶν τρυφερωτέρων ὀνομάτων, ἵνα ἐπαναφέρῃ αὐτὴν ἐν τῇ ζωῇ.

Συνελθοῦσα εἶδεν ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ἐλάτρευε, καὶ ἀφῆκεν ἐπώδυνον κραυγὴν.

— Ἀφσέ με, ἐπιθύρισε. Φύγε. Δὲν εἶμαι ἀξία διὰ σέ.

Καὶ ἀποσπασθεῖσα τῆς ἀγκάλης του,

ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἔδρας, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἔκλαιε, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα μεταξὺ τῶν χειρῶν της.

— Δυστυχισμένη, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, ἔχεις ἐραστὴν!

Ἐκεῖνη δὲν ἀπήντησε.

— Καὶ ἡ μητέρα σου τὸ εἰξεύρει;

— Ὅχι.

— Ὁ Φαρζεάς;

— Ὅχι.

— Λοιπὸν τί θ' ἀπογείνης;

— Τί σὲ μέλλει; Ἐγκατάλειπέ με.

Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι με βρασανίζεις! Εἶπες ὅτι ὑποφέρεις! Τί θὰ ἔλεγες ἂν εἴξευρες πόσον ὑποφέρω ἐγώ; Ναι, εἶμαι ἀνάξια διὰ σέ, Ρωμαῖε. Ἦθελα νὰ γείνω σύζυγός σου· τούτο ἦτο ὄνειρόν μου ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα. Ἄλλος με ἠτίμασε. Πῶς ἔγινε τοῦτο; Ὅστε ἐγὼ εἰξεύρω. Ἦτο πεπρωμένον. Δὲν θέλω νὰ δικαιολογηθῶ. Δὲν θὰ με πιστεύσης καὶ θὰ ἔχῃς δίκαιον, διότι αἱ περιστάσεις με ἐνοχοποιοῦν. Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι οὔτε ἀπληστος οὔτε φιλάρεσκος. Ἦμουν εὐχαριστημένη εἰς αὐτὴν τὴν καλύβην με τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπεθύμουν. Σὲ ἐσυλλογιζόμενον καὶ ἦμουν εὐτυχῆς. Ἐσκεπτόμουν, ὅτι ἡ ζωὴ μας θὰ ἐπερνοῦσε εἰρηνικά, χωρὶς λύπας. Ἐτελείωσε, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐλπίζω πλέον. Ἐπρεπε ἴσως νὰ ὑπερασπισθῶ καὶ νὰ φονεuthῶ καλλίτερα. Ἡ ἀτιμία μου εἶναι πλέον φοβερὰ παρὰ ὅσον τὴν φαντάζεσαι. Φύγε διὰ παντός. Δὲν εἰξεύρω τί με περιμένει. Τώρα εἰξεύρεις τὴν ἀλήθεια.

Καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔκλαυσε πικρῶς.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ ἤκουε τὰ παραπανά της ἐμέτρα τοὺς παλμούς της καρδιάς της ἐκ τῶν ἀναπάλσεων τοῦ στήθους της.

Ἐκεῖνος ἐδίστασε μικρὸν, διατελῶν μεταξὺ τῆς ὑπερφανεῖας καὶ τοῦ ἔρωτος, ὃν πρό τοσούτου χρόνου ἔστρεψε διὰ τὴν νεαρὰν ἐκεῖνην κόρην, ἣν εἶχε σχεδὸν ἀναθρέψει, καὶ ἦν ἐλάτρευε μετὰ τοσούτου πάθους.

Ἡ ὑπερφάνεια κατίσχυσεν.

— Τὰ καταλαβαίνω ὅλα, εἶπεν ἀποτόμως.

— Τί λοιπὸν;

— Τὰ λέγεις, διότι ἡ ἀλήθεια φαίνεται, καὶ ἔρχεται στιγμή πού δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κρύψῃ τὴν ἀτιμία του. Δὲν ἐπαραδόθη ἀπὸ ἔρωτα, ἀλλὰ ἀπὸ ματαιότητα. Ἐπωλήθη. Ὁ ἐραστής σου εἶναι ὁ κόμης Ὀλιβιέρος, ὁ ἔγγονος τοῦ μαρκησίου, αὐτὸς πού θὰ κληρονομήσῃ τοὺς τίτλους καὶ τὰ ἑκατομμύρια, ὁ μεγάλος αὐθέντης πού μᾶς περιφρονεῖ ἄν τῇ λάσπῃ, καὶ θὰ ἐτσαλαπατοῦσε με εὐχαριστήσιά του, ἂν εἰμποροῦσε, καὶ σὲ καὶ ὅλους. Ἄ! γυναῖκες! τί ἀνανδρία, τί δολιότητα! Εἶναι λίγος καιρὸς πού μοῦ μιλοῦσες διὰ γάμον, διὰ τὸ μέλλον, διὰ ἔρωτα καὶ ἦμουν τόσῳ ἀνόητος νὰ σὲ πιστεύω! Καὶ ἦσουν παραδομένη εἰς τὸν ἀτιμον αὐτόν. Συμφορὰ! Ὅταν συλλο-

γίζομαι, ὅτι σήμερον ἐξομολογεῖσαι τὴν ἀτιμίαν σου, διότι δὲν εἰμπορεῖς νὰ τὴν κρύψῃς, μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ πτύσω εἰς τὸ πρόσωπον καὶ νὰ σὲ συντρίψω εἰς τὸν τοῖχον.

Ἡ Σολάνζη ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ βλέπῃ τὸ ἐξηγειρωμένον πρόσωπον τοῦ ἐραστοῦ της.

Ἀκούουσα τὰς ὕβρεις ἐκεῖνας, ἠσθάνθη ἑαυτὴν λιποθυμοῦσαν ἐκ νέου καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ψιθυρίζουσα:

— Ρωμαῖε! χάριν, σὲ παρακαλῶ.

Τὴν ἀπόθησε, χωρὶς κἂν νὰ τὴν ἀτενίσῃ.

— Ἄν εἴξευρες . . .

— Τὰ εἰξεύρω ὅλα. Χαῖρε, Σολάνζη, πού ἔχεις πρόσωπο ἀγγέλου καὶ βρωμερὴ καρδιά. Χαῖρε, εἶπες ἀλήθεια, δὲν εἶσαι ἀξία νὰ φέρῃς τὸ ὄνομα ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου.

Καὶ ὤρμησεν ἔξω τῆς οἰκίας ἔξαλλος, παράφρων ἐκ τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ὀργῆς.

Ἡ Σολάνζη τὸν εἶδε διερχόμενον τὸ πρόχωμα τῆς μικρᾶς λίμνης καὶ ἀφανιζόμενον εἰς τὸ δάσος.

Ἐκάλυψε διὰ τοῦ ρινομάκτρον τὸ πρόσωπόν της, ἀπὸ τοῦ ὀπιούτου ἔρρεε ψυχρὸς ἰδρῶς:

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν· οὔτε διὰ νὰ ζήσω δὲν εἶμαι ἀξία καὶ ἦμουν πολὺ ἀνανδρος διὰ νὰ ποθάνω. Ἀλλὰ τί χρειάζεται; Μιᾶς στιγμῆς θάρρους!

Καὶ διὰ πυρετώδους χειρὸς ἔγραψεν ἐσπευσμένως δύο γραμμὰς ἐπὶ φύλλου χαρτοῦ, ὅπερ ἀφῆκεν ἀνοικτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Εἶτα διηυθέτησε τὴν θαυμασίαν αὐτῆς κόμην καὶ παρετήρησεν ἑαυτὴν ἐν μικρῷ κατόπτρῳ, τὸ μόνον ὑπάρχον ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Εἶναι κριμα, ἐπιθύρισε. Ἐπὶ τέλους! Εἶναι τὸ μόνον μέσον. Ὅταν ἡ πτωχὴ μου μήτηρ ἐπανεῖλη πόσον θὰ λυπηθῇ!

Ἔστη ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὸν οὐδόν.

Ἦτο ἡ ἐννάτη τῆς πρωίας ὥρα, μιᾶς τῶν τελευταίων ωραίων ἡμερῶν τοῦ θέρους. Ὁ ἥλιος διέχεε τὸ ἠδὺ αὐτοῦ φῶς ἐπὶ τῆς ἀπείρου ἀπόψεως τοῦ λειμῶνος, ἐνθα ὁ ρυαξ ἔρρεεν ἐπὶ τῆς χαλικοστρώτου αὐτοῦ κοίτης. Τὰ πτηνὰ ἔψαλλον ἐπὶ τῶν δένδρων. Πάντα τὰ γνωστὰ αὐτῇ ἀντικείμενα ἐφαίνοντο μειδιῶντα καὶ ἀναγαλίζοντα αὐτὴν νὰ ζήσῃ.

Φοβερὰ πάλιν ἐτελεῖτο ἐν αὐτῇ.

— Ὅχι, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποφέρω τὴν ὀργὴν των. Χαίρετε ὅλα!

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

— Τί ἡλικίαν ἔχει; διελογίζετο· εἴκοσι δύο ἢ εἴκοσι τριῶν ἐτῶν τὸ πολὺ, καὶ ἡ φύσις ὦρισε τὸ τέλος τῆς υπαρχεῶς του εἰς τὰ εἴκοσι πέντε ἢ εἴκοσι ἕξ! . . . καὶ δὲν